

Inte en nervcell i vila

Bengtzon Bengt Gripenlöf

Natten väntar, försenar sin skymning
så att jag ska hinna med
och jag parerar min väg ut ur dagen
förskjuter ljuset för att se

När staden tystnar lyssnar jag
balanserar bland minnen och sinnen
och försvinner

Jag vill vara sårbar
men rädslan att bli gjord till åtlöje
beskyddar mig

Vill vara ömtålig
men smärtan från minnen
var gång någon klev rakt igenom mej
gör huden hård

Att vara någon andra går runt
besestrar mig
även när livet blänker till i dina ögon

Tyngden fyller spädheten
sluter sej långsamt obevekligt
kring magsäck och lungor

Med hoptryckt hjärna, i fosterställning
insvept i upprepningar, och väntan

Att åter sträcka kronblad mot himlen
och andas

Gömmer mej för mötet
bakom diffusa förhängen
det balsamerande luddet
kapslar in hjärnan

Viljan att tumla runt
vänder vid hinnan

Ett fruset ögonblick platt
på papper i min hand

Linjer som möts
skuggor i nyanser
över fälten av färger
och korn

Jag var där när bilden togs
såg genom sökaren

Ser du ögonblicket?

Solen värmer mitt ansikte, nyckfullt
den bräckliga vårsolen
har valt att visa sej för mej

Att locka mej ut ur vinterns idisslande
smeka min hud med ömhet
visa på en annan möjlighet

En öppnare väg, där fler får plats
och möten leder vidare
mot en lättare andhämtning

Välkomna ni som kommer med solen, och ni
som blir kvar när regnet faller

Vill inte längre sitta
inte bara lyssna och vara
så stilla, utan ut

Trycka mej mot rummet
med hela kroppen uttrycka
och handlöst falla ut
i full blomning

Däremellan ingenting
- inte din väntan
inga tysta andetag

Bara infall
som färgavtryck mot papper
en avgjutning av träsmak
drömska ögonkast

Jag som var så lugn
kan inte längre
vara
så

I skuggan av hennes grå ögonlock
vilar en citronfjäril, med små
små skälvningar i vingarna

Ser rörelser i ett hav i stiltje
med kupade händer under kranen
fyllda till bredden för hon dem mot ansiktet
- det grå

Kallt vatten mot ögonlocken
avlägsnar dammet, och hon minns
när fjärilen kittlar hennes ögonfransar
inga tårar

Det finns ett liv efter glöden
människor som springer ut och in ur byggnader
lever det

Han blundar med
händerna en bra bit från snörena som reglerar persiennen
hisschaktet är tyst

Så hörs det igen, tydligt genom väggarna
när någon ger sej av i hast
och det välter honom som en nära dörren upplevelse

Inte en nervcell i vila
inte ett andetag i onödan
ändå så svårt att läsa tecknen
lättare då att trycka ögongloberna mot heltäckningsmattan

Sent omsider
öppnar hon en flaska vin
bakom den där hårtesten
som ständigt faller ner
och kittlar överläppen

Vinet så rogivande gulskimrande
i det väl exklusiva vinglaset

Hon vill kasta det i väggen
för att visa hur hon mår
men hon har inte råd
och hon har inte mod
att visa någon vad som händer

Hon andas djupt
som hon lärt sej nån gång
på kurs

Allt det där man kan
om man bara tänker efter
vad hjälper det nu
när vinet utan bubblor
inte smakar

För honom, en dimmig myrmark
det vackra och förrådiska
så starkt sammansvetsat

I drömmen är kärleken enkel
riktningen bländande
valet som ristat i ryggmärgen

Han karvar hål i väggen fångad
mellan avspända samtal
och smärtan

Långsamt formar han ordet med torra läppar
alla år av envishet till ingen nytta

Minns stolt - alla gånger han inte gav vika
alla vänner som försvann

Han har tänkt sig en medalj för sin obändighet
men det finns ingen där att räcka över någonting

Fördröjning
och ordningen ger vika
uttänkta linjer störs
tappar taget, gror igen
och tomma ytor försvinner
- ingenstans att vila blicken
ingenstans att ställa koppen

Förändring
och det uttänkta döljs av sysslor
avbrutna, uppskjutna, ej slutförda
från förströelser, rester av idéer
ringar på duken

Förskjutning
och blicken söker nytt utrymme
en fimp, en sten, en gammal socka
vilar bland andra ting
flyttas ibland, men inte uttänkt

Förvandling
och ordningen tar form någon annanstans
inte i färgsättningen i rummet, eller
i avsaknaden av damm på borden
utan bakom blicken, där städningen börjat ske
så mycket lättare

Han vaknade utan att märka det
så förbannad han blev

Jobbet skrek ut hans frånvaro
- med bajs i håret går jag dit i morgon
tänkte han och somnade om

När telefonen ringde skrek han till
for upp och sparkade ett hål i gipsväggen
stod där ett tag med foten i isoleringen
det var mjukt och skönt

Telefonen fortsatte ringa
väckarklockan likaså
men han somnade om ändå
där han stod på väg genom väggen

På andra sidan kuvösen
stod nån jävel och vinkade
och hällde Black Booster genom slangarna

Vad är det för fel med att låta sej styras av andra
frågade han, hon orkade inte förklara

Livet tycktes ändlöst
hennes tankar så fyllda av bilder
kroppens celler så fyllda av liv

Flödet av ord från honom
bruset från elementen
hur värmen i rummet höll henne kvar

Hon hörde inte vad han sa
och han som ville förklara
och förstå på samma gång

Stolt för att han trodde
det han kände var viktigt
även för henne

Likt en tidning landar morgonen på frukostbordet
termometern visar tio grader kallt
den yrvakna solen leker tafatt med mörkret i rummet
slänger svartvita skuggor på väggarna
och han minns sommaren
skrattet
hungern
timmarna

Alla ljud som tumlade runt där i lekarna
och att hon stannade

Hur han dras mot henne
riktningen så självklar
iväg från nojorna
att det är hon

Att det är hon som är ljuset i tunneln
summan av bilderna
värmén
 huden
rummet de hyrde
påfåglarna
frasen från nymanglade lakan
och hennes ögon

Hur de äter sej in i honom
som i en gammal svartvit film

Tanten i den röda baskern;
att kasta snöboll
är vad hon tänker på
när hon cyklar långsamt genom ovädret

Yrvädret värker i henne
kroppen som håller viljan stången
hjulen som spårar i den blöta snön
tungan som inte slickar på styrstången

Det är det en mänska har här inne som räknas,
resten kan man lika gärna skita i!
sa han uppretat och spände ögonen i mej

Nu kommer han igång igen, tänkte jag, och gick

Orden följde mej genom staden
förbi människor
fick mej att hälsa glatt

Leendet dröjde kvar på mina läppar
spred sej genom kroppen
inte förrän jag kom innanför dörren
blev det som vanligt igen

Jag känner gatstenarna
asfaltens skiftande struktur
trafikens intervaller
fordon som skiftar i intensitet och styrka
cykelbanor och gångstråk
de upphetsade mötena

Jag känner portuppgångarna
de nakna fasaderna
de olika materialen
valda med blandad omsorg
skräpet som blåser längs väggarna

Jag känner neonskyltarna
vet var tiden visas
dödtid kan kvävas
värme bjuds om vintern
kyla om sommaren

Jag känner bakgatorna
passagerna
som tar mej de genaste vägarna
förbi människorna
förbi möten och trängsel
som visar upp de udda fasaderna

Jag känner livet tätt inpå
bland ljud och dofter
hot som tar form och passerar
hus som rivs och byggs
blickar som möts
bland fönster som står på glänt

Tänk dej att sitta vid ditt fönster
att se människor samlas utanför
förväntansfulla
och sedan, när de kommer ut igen
annorlunda

Att se affischerna bytas ut
skynda dit för att läsa i nya urklipp
låta fantasin ta dej med på nya upptäcktsfärder
på behagligt avstånd
från kvällens visningar

Att åter vid fönstret se publiken samlas
höra deras röster
deras tankar och visioner
blandas med dina

Att föreställning efter föreställning
urskilja ytterligare pusselbitar
i deras ansikten
föreställning efter föreställning
tills affischerna byts ut
och du tror att du vet
hur filmen slutar

En myra irrar omkring på skärbrädan
jag krossar den med mitt finger
i väntan på att vattnet från kranen
ska bli tillräckligt kallt
för att vara gott att dricka

Myran ligger som en svart liten boll på träet
jag borstar ner den i diskhon
liv förvandlas till skräp
och följer med vattnet ut genom rören
lika omedelbart som att mamma ringde i natt
och sa: Han har slutat andas nu

Det ligger trasor slängda i trappan
slitna och skitiga
Tygbitar rivna ur gamla lakan
ligger där och falnar
på skavda trappsteg av trä

Som barn kanade jag nerför på rumpan
nu balanserar jag
på det översta trappsteget
inlindad i minnen, från drömmar
febernätter och älskog

Ser genom det blyinfattade fönstret
från fält till fält skyndar folk förbi
hukande mot blåsten
Droppar rinner längs rutan
längs med kinderna
och dagen viras in i mörker

Snön smälter, tunga droppar faller
från höstlövsprydda grenar
nakenheten är ännu inte kommen

Den kalla grafiska nakenheten
av fuktiga spretande grenar
mot en grå himmel
är ännu inte kommen

Dröjer i tomheten, bland frostbitna rosenblad
bland det som inte nämndes
medan hjärtat ännu slog

Höstlöven döljer grusgångarna
mellan minnesstenar av granit
och rådjuren äter upp
de dödas blommor

Tunga droppar faller
innanför kragar
snuddar vid ögonfransar

Flickan som hälsade på ibland
i det vita huset på andra sidan vägen
vågade jag aldrig leka med
- men gjorde det ändå berättade hon senare

Hennes långa raka rödlätta hår
som fladdrade i vinden
minns jag inte
bara det vita huset

Hon klippte av sej håret
långt innan jag lärde känna henne
och hon visste hur man lekte med pojkar
innan jag började rodna

Fräknarna och det milda i leendet
hur kunde jag missa det?
Och varför gjorde jag det sedan igen
på ett annat sätt?

Din andedräkt blir till rök
denna kyliga morgon
när löven faller lätt mot marken

Utan förutbestämda tankar
faller stavelser från våra läppar
och dagdroppar från träden

Vi andas mot gräset
ingenting
denna märkliga känsla

Du står naken inför mej igen
inte som en upprepning

och jag fylls av lugnet och åtrån
famnar dej med önskningar

För en gång skull veta
precis vad jag vill
och vart jag är på väg

In i en självklar andning
utan resonemang kring hur allt hänger ihop
möts våra hudar

och våra rörelser som
fjärilar mot
hjärtslag

Stenarna på den nyvända åkern kastar
långa skuggor i eftermiddagssolen
löven glöder i höstens färger på järnvägsspår
och kolonistugors tak

Asfaltens ringlande orm tickar med sina sekundstreck
längre och längre bort från det välkända
upprepning på upprepning släpper
efter hand sina invanda grepp

Det jag blundat för och föraktat
möjligheter som gått mej förbi
drunknar i suset från däckens greppytor
och vindens lek med den slitna karossen

Låter ansiktet sköljas rent mot floder av bilder
sluter ögonlocken, berusad av tanken
att göra bara det jag vet att jag verkligen vill

Sa du längtade iväg någonstans
inte så noga vart
lite varmare bara
jag andades mot ditt öra
du såg ut genom fönstret

Ser dej i parken
vill gå fram till dej
vill en massa
tänker att jag måste gå
jag måste ingenting
men går

Kommer hem till slut
musiken är på
fler spår av dej, kläder i en hög
en våt handduk på sängen
vatten i en kastrull på spisen

Går in på toaletten
hör lägenhetsdörren öppnas
sedan kylskåpsdörren

Dunkel förälskelse
som en grotta

Det blev en annan man som delade din säng
jag låg i rummet intill, med kläderna på
ville inte höra hans stön
inte möta hans blick vid frukostbordet

Sitter med befrielsen på väg hem
- och känslan som inte ger vika
som en grotta
jag åtrår dej

Du bär den inom dej som en pärla
minnet som inte får störa
men som ger livet en extra lyster
allt mer fängslande för var svepning

Medan du smeker manteln och viskar;
det är ingen lögn; lögnen är matt
hemligheten skimrande

Odlar jag tanken
som min lilla hemlighet;
hur skulle du reagera om jag
undanhöll något hårt för dig

På väg hem från en evinnerlig resa
där målen tog form i fjärran
och marken försvann
under mina fötter

Ett järnvägsspår vid perrongen
leder bort mot någon stans
jag ger mej inte av
när jorden stannar kvar

Visst kan man hitta likheter
var som helst och överallt
men nu tittar jag här